

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 98.555 van 28 augustus 2001
in de zaak A. 91.128/VII-21.081**

In zake : XXX
 die woonplaats kiest bij
 advocaat P. VAN HOECKE,
 kantoor houdende te 2000 ANTWERPEN,
 Amerikalei 25-27

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van beweerde Azerbeidzjaanse nationaliteit, op 19 april 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 11 januari 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 31 maart 2000;

Gelet op de beschikking van 8 mei 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 31 mei 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 27 juni 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die, loco advocaat P. VAN HOECKE, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 21 december 1999 en verklaarde zich op 28 december 1999 vluchteling.

1.2. Op 11 januari 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 29 maart 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt:

"Betrokkene werd verhoord op 21 februari 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Armeense taal machtig is.

Betrokkene verklaarde het Azerbeidzjaans staatsburgerschap te bezitten en van Armeense origine te zijn. Op 18 februari 1998 zouden betrokkenes ouders in Arintch (Nakhitchévan) vermoord zijn door Azeri's. Betrokkenes ouderlijk huis, waar zich ook haar documenten in zouden bevonden hebben, zou volledig afgebrand zijn. Betrokkene, die zich bij een vriendin zou bevonden hebben, zou door haar oom H. naar Batumi (Georgie) zijn gebracht. Daar zou ze twee jaar gewoond hebben tot ze er haar man M. G. zou ontmoet hebben. Betrokkene verklaarde dat haar man een Turks staatsburger van Armeense origine was. Met hem zou ze, met behulp van een vals paspoort, op 12 december 1990 naar Istanbul zijn getrokken om er samen te leven. Een wettelijk of kerkelijk huwelijk zou volgens betrokkene onmogelijk zijn geweest omdat ze niet over de nodige documenten zou beschikt hebben. Betrokkenes man zou er in hun huis regelmatig personen ontvangen hebben met wie hij Koerdisch of Turks zou gesproken hebben. Betrokkene zou pas later via haar schoonbroer H. te weten gekomen zijn dat deze personen leden zouden zijn geweest van de Koerdische partij HADEP en dat haar man hun chef zou zijn geweest. Op 11 december 1999 zou betrokkenes man samen met hun zoon A. (1991) het huis, dat omsingeld zou zijn geweest door de politie, hebben verlaten om, zoals betrokkene later zou vernomen hebben via H., naar een bijeenkomst van HADEP te gaan. Toen betrokkenes man zou zijn weggereden zou de politie hem achtervolgd hebben. Haar man zou zijn broer H. vanuit de auto hebben opgebeld met de vraag om betrokkene in veiligheid te brengen bij zijn vriend M. D.. Op 15 december 1999 zou H. betrokkene hebben medegedeeld dat haar man en zoon

waren omgekomen bij een auto ongeval toen de politie hun achtervolgde. Betrokkene zou nu gezocht worden door de politie opdat ze de Koerdische personen die haar man zouden bezocht hebben zou kunnen identificeren. Betrokkene zou ook gezocht worden door deze Koerden omdat ze haar zouden willen doden om zo zichzelf te beschermen. Daarom zou betrokkene besloten hebben om op 15 december 1999 Turkije te verlaten. Verstopt in een vrachtwagen zou ze op 21 december 1999 België bereikt hebben waar ze op 28 december 1999 haar asielprocedure startte. Betrokkene verklaarde ook nog via D. één brief van H. te hebben gekregen waarin hij stelt dat zijn huis en telefoon onder politietoezicht staan en dat hij bang is dat zijn familie ook iets zal overkomen.

Vooreerst kan er ten eerste worden getwijfeld aan betrokkenes beweringen als dat zij van haar twaalf tot haar achtentwintig jaar in Nakhichévan zou gewoond hebben. Zo diende betrokkene het antwoord schuldig te blijven bij vragen naar belangrijke of historische steden en de grootste rivier van Nakhichévan. Merkwaardig is ook dat betrokkene geen namen van bergen kon geven aangezien er zich op geringe afstand van haar woonplaats een berg bevindt waar een specifieke legende aan verbonden is. Betrokkene sloeg vervolgens de bal compleet mis toen ze stelde dat er in Nakhichévan vele bossen/wouden zijn. Tenslotte mag er gesteld worden dat het heel eigenaardig is dat betrokkene niet weet door welk land ze reisde toen ze van Nakhichévan naar Georgië vluchtte. (Verhoorverslag Commissariaat-generaal p. 5, Elliott Mark; 'Trailblazer: Azerbaijan and Georgia' p. 222 en 223).

Verder dient er te worden opgemerkt dat betrokkenes relaas voor het Commissariaat-generaal in verband met haar verblijf in Batumi en Turkije vele tegenstrijdigheden vertoont.

Zo stelde betrokkene voor het Commissariaat-generaal (p. 1) dat ze op 12 december 1990 vanuit Batumi naar Turkije vertrok. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (vraag 11, 17 en 42) had ze eerder gemeld dat dit in april 1988 gebeurde. Betrokkene verklaarde ook op de Dienst Vreemdelingenzaken (punt 42) dat ze geen documenten had toen ze in Turkije was. Op het Commissariaat-generaal (p. 2 en 7) echter stelde betrokkene dat ze, om de grens Georgië-Turkije over te steken, via haar oom H. een vals Georgisch paspoort (geldig voor vijf jaar) had verkregen. In het begin van het interview voor het Commissariaat-generaal (p. 2) stelde betrokkene dat de kostprijs van dit vals paspoort 300\$ was. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken (vraag 42) had betrokkene eveneens verklaard dat ze in Turkije geen burgerlijk of kerkelijk huwelijk kon aangaan daar ze niet in het bezit was van enige documenten. Op het Commissariaat-generaal (p. 7 en 8) stelde betrokkene nu dat zowel de burgerlijke als de kerkelijke instanties zich niet tevreden stelden met haar tweede (valse) paspoort maar ook haar eerste paspoort willen inzien om te kunnen vaststellen of betrokkene al getrouwd was geweest.

Betrokkene sprak zichzelf ook tegen op het Commissariaat-generaal wanneer de politieomsingeling van haar huis ter sprake kwam. Op de vraag waarom haar man hun zoontje meenam in de wagen, alhoewel het huis omringd was door de politie, stelde betrokkene dat haar man de politieomsingeling pas in de wagen had opgemerkt (p. 11). Voordien had betrokkene echter verklaard dat zowel haar man als zijzelf vanuit het huis gezien hadden dat dit omsingeld was door de politie (p. 9).

Tenslotte zei betrokkene nog dat ze, toen ze het huis verliet, geen documenten kon meenemen uit haar huis omdat, de politie nog steeds rond haar huis stond (p. 2). Verder in het interview verklaarde betrokkene dat toen ze het huis verliet de politie er niet meer aanwezig was (p. 12).

Gezien de zwaarwichtigheid van betrokkenes tegenstrijdige verklaringen kan aan haar vervolgingsrelaas geen enkele waarde meer worden gehecht.

Het door betrokkene voorgelegde document wijzigt hetgeen hierboven werd uiteengezet op geen enkele wijze.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbesluiten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 11 januari 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij stelt dat huidig annulatieberoep te haren opzichte niet ontvankelijk is omdat de bestreden beslissing volledig autonoom werd gewezen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;

Overwegende dat op grond van artikel 63/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tijdens de termijn waarbinnen men een dringend beroep kan instellen bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, alsmede tijdens de duur van het onderzoek van dat beroep, alle maatregelen tot verwijdering van het grondgebied die zijn genomen ten opzichte van de vreemdeling geschorst worden;

Overwegende dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient te worden beschouwd als tegenpartij wat betreft de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf, die de beslissing tot weigering van verblijf van de minister van Binnenlandse Zaken volledig opslorpt;

Overwegende dat de minister van Binnenlandse Zaken alleszins als tegenpartij moet worden beschouwd met betrekking tot de verwijderingsmaatregel ten gevolge van de beslissing tot weigering van verblijf; dat het bevel om het grondgebied te verlaten immers opnieuw tot leven komt na de bevestigende beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;

Overwegende dat men zich vragen kan stellen over het nut van de door de tweede verwerende partij opgeworpen exceptie, die trouwens ongegrond is;

Overwegende dat diezelfde partij voorts stelt dat het beroep niet ontvankelijk is omdat het verzoekschrift geen (voldoende) uiteenzetting van middelen bevat;

Overwegende dat uit dit verzoekschrift echter blijkt dat het middel wel degelijk wetsartikelen aanhaalt en de schending ervan uiteenzet; dat die exceptie dan ook ongegrond is;

3. Overwegende dat in een enig middel de verzoekende partij de schending inroept van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 57 par 6 in fine van de vreemdelingenwet van

15 december 1980; dat zij voorhoudt dat niet kan gesteld worden dat haar aanvraag bedrieglijk is;

Overwegende dat artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet in casu niet van toepassing is; dat dit artikel immers handelt over de gegrondheidsfase van een asielaanvraag, nl. het al dan niet erkennen in de hoedanigheid van vluchteling; dat ten overstaan van de verzoekende partij echter een beslissing werd genomen tot bevestiging van een beslissing tot weigering van verblijf, op grond van art. 63/3 van de Vreemdelingenwet; dat aangezien artikel 57/6 in deze zaak niet van toepassing is, de schending ervan niet kan worden ingeroepen;

Overwegende dat de in de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat de verzoekende partij kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering; dat een beweerde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht dan ook niet dienstig kan worden ingeroepen;

Overwegende dat uit de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen niet volgt dat de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zoals zij in de formele motivering uitgedrukt worden, ook in rechte en in feite juist zijn, enkel dat duidelijk moet blijken welke motieven de overheid heeft gehanteerd; dat de toetsing van de formele motivering geen inhoudelijke toetsing van de bestreden beslissing moet omvatten; dat ten overvloed moet worden opgemerkt dat de verzoekende partij geen overtuigende concrete gegevens aanbrengt die zouden aantonen dat de motivering onredelijk zou zijn;

Overwegende dat uit een analyse van de bestreden beslissing immers blijkt dat de commissaris-generaal in een eerste deel op uitgebreide wijze én uiterst gedetailleerd de door de verzoekende partij tijdens het verhoor in het kader van het dringend beroep afgelegde verklaringen uiteenzet; dat vervolgens de commissaris-generaal zijn bevindingen weergeeft van het onderzoek van deze verklaringen; dat hij samenvattend stelt: “gezien de zwaarwichtigheid van betrokkenes tegenstrijdige verklaringen kan aan haar vervolgingsrelaas geen enkele waarde meer worden gehecht”;

Overwegende dat gelet op het voorafgaande dient te worden besloten dat de bestreden beslissing blijkt te zijn genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij aldus de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen; dat die motivering de beslissing blijkt te kunnen dragen en bijgevolg afdoende en deugdelijk is; dat

het oordeel van de commissaris-generaal om de asielaanvraag van de verzoekende partij als bedrieglijk te bestempelen niet kennelijk onredelijk is, gelet op de feitelijke gegevens van het dossier; dat het middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op achtentwintig augustus tweeduizend en één, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.